

הסיבוב השלישי - בעיני שתי כתבות שהגיעו לקווים וראו הכל

זווית אחרת

לכל מקום בארץ שם התחוללו הקרבות. בלונת צלם המערכת, שתצלומיו הכלעדיים מופיעים בעמוד דים אלה, הן סקרו את קווי החזית בזווית אחרת, חדשה. והביאו משם את הסיפורים שאיש לא סיפר: את הסיפורים הקטנים שבשולי המלחמה.

במערכת העיתון היה זה שביעילי-אנגלים. הכתבים היו כולם עפוקים. במערכת אחרת. בהגע שנדרמו הירויות. וכעצם קצת לפני כן, הצטרפו אליהם שתי כתבות "העולם הזה". שולה תכור ונורית גרין עלו על מכוניותיהן, הגיעו, כעיתונאיות ראשונות, כמעט

שנה הוא שומר עליהן, הוא לא החסיר עדיין אף יום אחד. והוא בהחלט לא ראה שום כיבה להפסיק עכשיו. *******

הרגשה נפלאה לטייל בארץ הגדולה החדשה שלנו. כשחזרנו בערב למכונית שעמדה ליד רמת-רחל, מצאנו את החלונות מנופצים. כל מה שהיה בתוכה, החל ממצלמה יקרה

לירדו חכרין השלט בבית-לחם מועדון המכוניות הירדני המלכותי לא שיער שהישראלים ייזכו בברכתו.

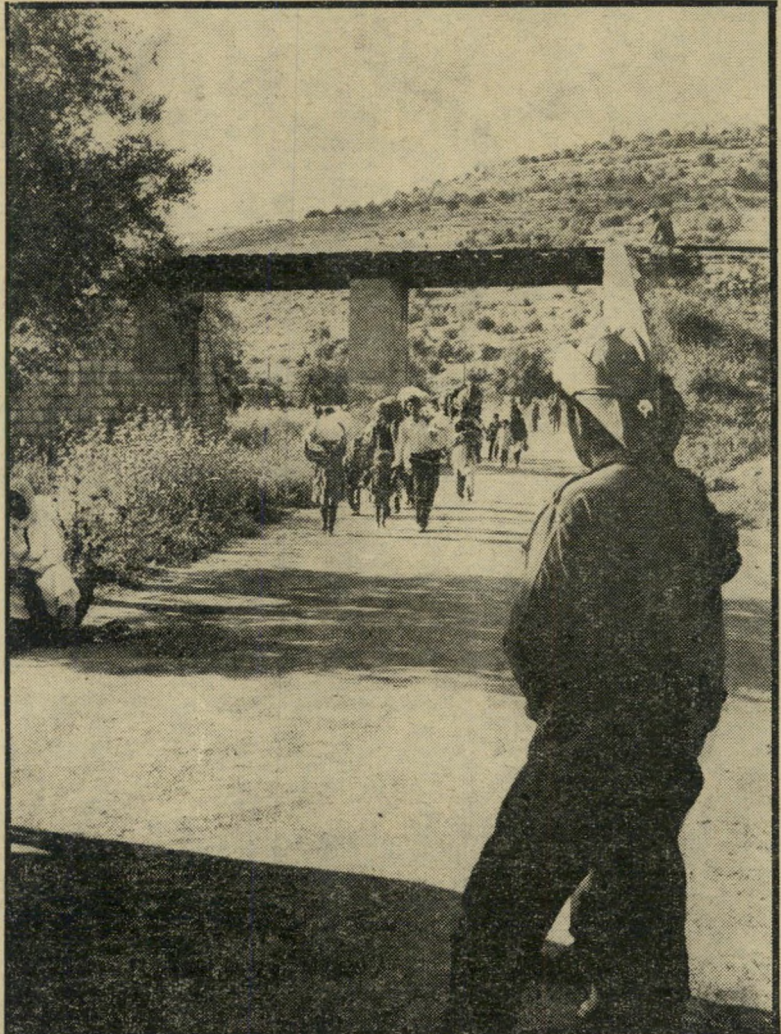
האש והסוכריות

אפשר לחשוב שאני נמצאת בחדר אורחים, ומסביב שותים תה של שעה חמש. "תן לי אש" מבקש מישהו. אפשר לקבל סוכריות? שואל מישהו שני. "את רוצה סיגריה?" שואל רב סרן בנימין. אנחנו נמצאים בתוך גיפ צבאי מנו מנהל הרב-סרן שעל ידי את קרב השיר-יון בירושלים. "אני שולח לך אש" הוא מודע באלחוט. "משאית עם סוכריות בדרך". הוא מקרב את מכשיר הקשר לפה ולוחש לתוכו משהו שנושמע כמו מילות קסם: "243 345 678 576". מהכים רגע. הקסם פועל: משהו מתפוצץ ממולי, ומישהו במכשיר מריע: "פגיעה ישירה".

אחר כך יורדים למטה, אל העמדות, לי-ברר במי פגעו ואיך. מסביב מתפוצצים פגזים, וכדורים, ופצצות. הרב סרן נותן לי ביד עזוי ואני מחזיקה אותו בגבורה רבה ו-באומץ רב, כשהקנה שלו מכוון אל צווארי. החיילים שליך התותחים נראים כאילו שום דבר לא מתפוצץ סביבם. "הוא מתווך מצויין", מספר לי סגן חיים, "כל תיווך שלו זה בול". מסתבר שלמילות הקסם שהוא להש לתוך מכשיר הקשר קוראים תיווך. טוב לדעת. האוזניים כואבות מהרעש. "ההפצצות הן ללו לא יכולות לפגוע בכסם?" אני שואלת את הסגן חיים. "יכולות", הוא אומר בחיוך. "אם יגלו אותנו יפגעו בנו". אנו פונים אחור-רה, ורואים לתדהמתנו שהמקום אותו עוכנו כולנו לפני דקה - עולה כולו בעשן.

מעשה בעז

בירושלים מתקיימת יציאת מצרים. אנשים נשים וילדים יוצאים מביחס, ילד אחד נפגע ממוקש. הצבא והמשטרה עושים ככל יכולתם לעצור אותם, אבל ההמון ממשיך לעבור את הגבול בעקשנות כדביקות לכפרים הערביים. אנחנו מחפשים דרך להתגונן אל כביש בית-לחם, ועובדים יחד עם ההמונים בכפר צוריבכר.

אבוי ליוצאים!

המראה הטראגי הבלתי-נמנע, כנראה, של כל מלחמה. משפחות פליטים עם ילדיהם, כשכל רכושם הוא הצרור שעל גבם. נעים בכבישים, כשפניהם מועדות למקום לא נודע, ועתיד לא ברור.

ותולה עובר את הרחוב. כלב נובח. לא רור אים איש.

השומר

שלמה המלך

בריכות שלמה. מים צלולים. חומות אבן. עריבות של פרחים מלמטה, ו-גפנים מספסות למעלה, ובין זה לזה שור לחנות אבן. עד לפני מספר ימים הגישו כאן מלצרים ירדנים אוכל ומשקאות לי-תיירים. עכשיו יושבים כאן חיילי צה"ל ואוכלים שימורים.

אחמד מחמוד מסתובב גם הוא בין ה-חיילים ומסתכל בסקרנות רבה על המדים ועל הרובים. הוא מלצר בבית מלון בירור-שלים. "אם יהיה שלום", הוא אומר, אני מסכים לעבור במלון הזה, שעליך תגבול" הוא מתכוון למלון גני-יהודה. השומר הזקן של המקום מסתובב בגאוה רבה בין החיילים, ורץ לתוך שורותיהם כל פעם שהם מצטלמים. הוא שומר על הבריכות מטעם עיריית ירושלים העתיקה. כבר שלוש שנים ושתיים

הספרות

העברית

הפעילה

האדם הראשון שפוגשים בבית-לחם (1) הוא משה שמיר: "הכריה מישהו יודע איפה קבר רחל?" האדם השני שפוגשים בבית-לחם הוא אה-רון מגר, הוא, לעומת זאת מחפש את מערת המכפלה. טוב להרגיש שהאתרים ה-קדושים הם בידיים טובות.

המצלמה

צילמה

והאיש נפל

צלם המערכת הספיק גם לתפוס שבוי בעזרת המצלמה שלו. וכך עשה זאת:

נכנסו לתוך ירושלים. מאחור התחילו לירות לעברנו. מיהרנו להיכנס לכביש צדדי. עברנו על פני מסדרון רחב של בית, ו-ראינו בתוכו ערבי מסתתר. כיונתי אליו את הטלסקופ של המצלמה שלי. הוא הרים ידיים והסתכל על המכשיר בפחד. הוא היה בטוח שזה יורה. לחצתי על ההדק. המצלמה צילמה, והשבוי נפל בפחד על הרצפה. העלינו אותו לגיפ, והתחלנו לחזור חזרה. בדרך ראינו משאית עמוסה שבויים, נפרדנו מהשבוי שלנו לשלום, והעלנו אותו על ה-מכונית.

אני חושב שזאת הפעם הראשונה בהיס-טוריה שללחיצה על הדק-מצלמה היו תוצאות יאלה.

ראש

מו

האדמה

אחר שנכבשה העיר העתיקה בי-ירושלים, נשלח אחד הצנחנים לשמור על עמדה מרוחקת. הוא ישב שם במשך חמש שעות רצופות. זמן קצר לפני ש-מתלפפו היה צריך להגיע למקום, ראה פתאום, במרחק מטר ממנו, ראש צץ מן האדמה.

הוא הועיק מיד את הקצין שלו. ה-צנחנים כיתרו את השטח, גילו עשרה חיילים ירדנים, ששכבו במשך כל הזמן הזה לידם, במרחק נגיעה מהם.

איך נראה

חדר השינה

של חוסין?

ארמון המלך חוסין. בסרטים מראים תמיד ארמון מורחף, תקרות זהב, מר-טות שן, מרבדים פרסיים וילונות קטיפה, בריכה לפילגשים, ומי יודע מה עוד. במציאות זה לא ככה: הארמון של חו-סין נראה כמו קוטג' חביב בהרצליה פיתוח. הוא נמצא מחוץ לעיר העתיקה. על גבעה. במרכז של שכונה, בין בתים רגילים. הוא נבדל בהם רק בגובהו. זהו בית בן שתי קומות, מאורך. בקומה העליונה נמצאים חדרי השינה. אלמלא הייתי יודעת שאני נמצאת בארמון - הייתי בטוחה שאני נמצאת בחדר שינה של מלון מדרגה ב, וילונות כהים, מיטות רגילות,